

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 28 marca 2017r. znak (...) Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w G. odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, stwierdzając prawidłowość zaliczenia R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k.40 akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. stanowiących załącznik do akt sprawy i zwanych dalej aktami organu).

Orzeczeniem z dnia 23 maja 2017r. znak (...)Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 28 marca 2017r. znak (...). Uzasadniając swoje stanowisko organ wskazał, iż R. P. nie spełnia przesłanek uznania za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym. Wedle organu adresat orzeczenia jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, wymagającą pomocy w wykonywaniu czynności samoobsługowych, poruszaniu się, a także w prowadzeniu gospodarstwa domowego i w uczestnictwie w życiu społecznym. Natomiast nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą konieczności opieki, tj. całkowicie zależną od otoczenia, którą należy pielęgnować w zakresie higieny osobistej i karmić, czy wykonywać wszelkie czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego i pełnieniem ról społecznych. Organ stwierdził prawidłowość zaliczenia R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie znajdując przy tym podstaw do zmiany tego stopnia, gdyż załączona przez ubezpieczonego dokumentacja medyczna wedle organu nie daje podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia (orzeczenia – k. 52,40 akt organu).

R. P. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu domagając się przyznania znacznego stopnia niepełnosprawności, wskazując na pogorszenie jego stanu zdrowia oraz przyznania prawa do tzw. karty parkingowej (odwołanie – k. 3).

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (odpowiedź na odwołanie – k. 5-5v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. P., urodzony (...), posiada wykształcenie wyższe, obecnie nie pracuje - przebywa na emeryturze.

Niesporne, nadto ocena funkcjonowania społecznego – k. 48-49 akt organu.

W 1996 r. R. P. przebył ostre zapalenie trzustki.

Początkowo w 2003 r. rozpoznano u niego nadczynność tarczycy, a następnie rok później – niedoczynność tarczycy.

W 2014 r. wykonano cholecystostomię z powodu kamicy pęcherzyka żółciowego.

W 2015 r. leczony artroskopowo, wykonano plastykę uszkodzonej łąkotki przyśrodkowej.

Okresowo korzysta z Poradni Ortopedycznej (raz na 6 miesięcy).

Dowód: dokumentacja medyczna – k.1,6,12,31 zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia – k. 2, 14,32, oceny stanu zdrowia – k. 9,22,38,50 akt organu, opinie biegłych sądowych z zakresu: otolaryngologii W. B.– k. 25, ortopedii A. K. i neurologii B. M.– k. 34-38, chorób wewnętrznych i kardiologii – k. 50-51.

Orzeczeniem z dnia 22 stycznia 2014 r. R. P. został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, z symbolami przyczyny niepełnosprawności 05-R i 03-L. Organ orzekł nadto, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Orzeczeniem z dnia 24 listopada 2015 r. został zaliczony do stopnia umiarkowanego na stałe, z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R. Ubezpieczony nie spełniał przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Dowód: orzeczenia o niepełnosprawności – k. 11,24, 29 akt organu.

R. P. cierpi na obustronny niedosłuch odbiorczy głównie wysokotonowy, żyłaki kończyn dolnych bez zmian troficznych skóry, śladową niedomykalność zastawki mitralnej i aortalnej bez znaczenia dla hemodynamiki serca, początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych bez istotnego i znacznego zaburzenia funkcji lokomocyjnej, okresowy zespół bólowy kręgosłupa i stawów na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych bez cech mielopatii szyjnej i cech podrażnienia korzeni nerwowych wymagający monitoringu specjalistycznego, okresowy zespół bólowy prawej kończyny dolnej, wymagający leczenia specjalistycznego o charakterze umiarkowanym.

Nadto rozpoznaje się u niego stan po przebytej plastyce łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego z dobrym efektem.

Obecny stan zdrowia R. P. jest przyczyną umiarkowanej niepełnosprawności. Niepełnosprawność wynika z konieczności częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Ma charakter trwały i wynika przede wszystkim ze schorzeń narządu ruchu.

Brak jest istotnych deficytów ruchowych, które powodowałyby zakwalifikowanie odwołującego się jako osoby z umiarkowaniem lub znacznie ograniczoną zdolnością do poruszania się i przemieszczania.

Dowód: opinie biegłych sądowych z zakresu: otolaryngologii W. B.– k. 25, ortopedii A. K. i neurologii B. M.– k. 34-38 , chorób wewnętrznych i kardiologii – k. 50-51, akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721 z późn. zm.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz.U. 2015.1110). I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia

wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2), istotne obniżenie do wykonywania pracy - naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną (§ 31 ust. 1 pkt 1), ograniczenia w pełnieniu ról społecznych - trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 pkt 2), zaś możliwość kompensacji ograniczeń - wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

W myśl natomiast art. 6b ust. 3 pkt 9 ww. ustawy w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące m.in. spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.). Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy - Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności jak również w zakresie ulg i uprawnień uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003r., Nr 139, poz.1328) W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia, przy ocenie konieczności korzystania przez osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną. Spornym natomiast pozostawał stopień niepełnosprawności, jakim skutkują jego schorzenia, a nadto czy u odwołującego występują znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, a w konsekwencji, czy odwołujący spełnia przesłanki do otrzymania tzw. karty parkingowej. R. P. kwestionował bowiem zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności utrzymując, iż jego stan zdrowia skutkuje stopniem znacznym.

Z uwagi na fakt, iż rozpoznanie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu otolaryngologii, chorób wewnętrznych i kardiologii, ortopedii oraz neurologii.

Z opinii biegłej sądowej z zakresu otolaryngologii W. B. wynika, iż schorzenia laryngologiczne R. P. nie są przyczyną niepełnosprawności w stopniu znacznym.

Natomiast z opinii biegłej sądowej z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii Z. B. wynika, iż rozpoznane przez biegłą schorzenia występujące u odwołującego się są przyczyną umiarkowanej niepełnosprawności. Biegła wskazała, że rozpoznane schorzenia nie kwalifikują ubezpieczonego do znacznego stopnia niepełnosprawności, gdyż nie wymaga on opieki osób drugich i jest zdolny do samodzielnej egzystencji.

Również schorzenia narządu ruchu są podstawą do zaliczenia ubezpieczonego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, co potwierdzili biegli sądowi z zakresu ortopedii A. K. i neurologii B. M.. Biegli wskazali ponadto, że brak jest istotnych i znacznych ubytków ze strony układu nerwowego i narządu ruchu, istotnego zaburzenia chwytności rąk, niedowładów i porażień kończyn, znacznej funkcji stawowej. Odwołujący nie porusza się

na wózku inwalidzkim, nie jest osobą leżącą, nie ma ograniczeń w przyjmowaniu pokarmów. Posiada zachowane funkcje poznawcze, brak jest jakichkolwiek zaburzeń mowy, które powodowałyby istotne zaburzenia kontaktu z osobami postronnymi, słyszy mowę potoczną, nawiązuje kontakt, jest rozumiany przez otoczenie oraz porusza się samodzielnie. Dlatego też, biorąc pod uwagę stopień upośledzenia funkcji narządu ruchu w konsekwencji występujących u ubezpieczonego schorzeń biegli wskazali, iż odwołujący się nie spełnia przesłanki określonej w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym uprawniającej do otrzymania karty parkingowej.

Żadna ze stron nie składała zarzutów do powyższych opinii.

Opinie biegłych wydane po badaniu podmiotowym i przedmiotowym R. P. oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia są jasne i spójne, a ich wnioski w sposób logiczny i przekonujący obszernie umotywowane.

Analiza zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego dała podstawy do przyjęcia, iż u R. P. występuje naruszona sprawność organizmu, powodująca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych. Odwołujący się w związku z powyższym wymaga konieczności udzielania częściowej pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych stosownie do wieku, płci i środowiska. Natomiast Sąd nie stwierdził u odwołującego niezdolności do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym całkowitą zależność od otoczenia i konieczność pielęgnacji lub całkowitą zależność od otoczenia w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację lub całkowitą zależność od otoczenia w pełnieniu ról społecznych.

Mając na uwadze wszystko powyższe, jak i wskazywaną wcześniej spójność i logiczność opinii należało uznać te opinie za rzetelne i wiarygodne, a w konsekwencji podzielić zawarte w nich wnioski, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, że ocena stopnia niepełnosprawności odwołującego się przez Zespoły orzekające w sprawie była nieprawidłowa.

Zważywszy na definicję umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności, stopień dysfunkcji badanego świadczy o zasadności zaliczenia go do pierwszego z tych stopni. Naruszona sprawność organizmu ubezpieczonego powoduje częściową konieczność udzielania pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych stosownie do wieku, płci i środowiska.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)

(...)